už ani z tohoto dôvodu práva sťažnosti, nebolo-li vyhovené jeho žiadosti na oznámenie činu príslušnej vrchnosti cieľom zavedenia disciplinárneho pokračovania proti sudcovskému úradníkovi.

Sťažnosť ohľadom odmietnutia predsedu disciplinárneho súdu z ďalšieho pokračovania opiera sťažovateľ len o predpis § 38 zák. čl. VIII: 1871. Tento však neplatí pre disciplinárne pokračovanie proti verejným notárom, lebo podľa § 192, odst. 1 zák. čl. XXXV:1874 platia pre toto pokračovanie zo zák. čl. VIII:1871 len ustanovenia §§ 39—61. Poukazom na predpis § 38 zák. čl. VIII:1871 nie je preto odôvodnená sťažnosť ani po formálnej stránke jej prípustnosti, tým menej meritorne. Poneváč o odmietnutí sudcov v disciplinárnom pokračovaní proti verejným notárom niet vôbec predpisu, neľze hľadiac na to, čo už bolo hore o prípustnosti sťažností v disciplinárnom pokračovaní proti verejným notárom uvedené, proti usneseniu, zamietajúcemu žiadosť za odmietnutie, uznať sťažnosť za prípustnú. To platí tým viac, že ani podľa § 69, odst. 1 tr. p. vo všeobecnom trestnom pokračovaní, ani podľa § 78, odst. 2 zák. čl. XXXIV:1874 o disciplinárnom pokračovaní proti advokátom nie je proti takému usneniu prípustná samostatná sťažnosť, ale len v spojení s opravným prostriedkom, prislúchajúcim proti konečnému rozsudku, že ani podľa § 38 zák. čl. VIII:1871 (tu však neplatiaceho) nebola taká sťažnosť k najvyššiemu súdu prípustná, a nie je vôbec prípustná v disciplinárnom pokračovaní proti sudcom (§ 10 zákona č. 46/1868 r. z. a § 74 tr. r. platného v hist. zemiach. Vo všetkých troch smeroch je tedy sťažnosť buď podaná neoprávnenou osobou, alebo zákonom vylúčená a bola tedy odmietnutá.

Čís. 355 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, pronesl-li advokát ve společnosti obvinění, dotýkající se i vyšších důstojníků a tím i pověsti armády, aniž se dříve přesvědčil, zda je může dokázati, a přivodil-li si tak trestní řízení, v němž prohlásil, že se přesvědčil o nepravdivosti oněch obvinění a že je odvolává.

Zákon čís. 562/1919 Sb. z. a n. se nevztahuje na odsouzení v kárném řízení.

(Rozh. ze dne 2. května 1938, Ds I 67/37.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, pokud jím byl uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Z důvodů:

Odvolání je bezdůvodné. Co se týče urážlivého výroku odvolatele o brig. generálu N., uvedeného v důvodech nálezu pod A b č. 3, připouští odvolatel i zde, že šlo o neslušný a nevkusný projev. Je proto

zcela nejasno, k čemu směřují vývody odvolání na jiném místě, pokud odvolatel ohledně téhož bodu »in eventum trvá« na provedení důkazů nabízených u okresního soudu v Ž. v trestním řízení T VI 2418/35.

S hlediska výroku o vině je též bez významu, že obviněný prý některé ze závadných výroků pronesl z rozhořčení. Stejně je bez významu tvrzení, že ohledně jednoho ze zmíněných výroků byl prý stihací návrh v řízení T VI 2418/35 okresního soudu v Ž. učiněn opožděně.

Záleží jen na tom, že odvolatel ve společnosti vyslovil obvinění dílem dosti těžká ohledně některých částečně i vysokých důstojníků čsl. armády a že pak v trestním řízení proti němu zavedeném prohlásil, že se přesvědčil o nepravdivosti svých tvrzení, že je proto odvolává, že jich lituje, že prosí napadené důstojníky za prominutí a že zaplatí 200 Kč ve prospěch čsl. červeného kříže.

Tím, že si obviněný svým jednáním přivodil trestní řízení, aniž se dříve přesvědčil, zda může svoje urážlivá tvrzení, dotýkající se cti i vyšších důstojníků a tím dokonce zároveň pověsti armády, v případném soudním řízení dokázati, projevil obviněný takový stupeň lehkomyslnosti a takový nedostatek vědomí odpovědnosti, že to muselo u soudu a i jinak ve veřejnosti vzbuditi dosti nepříznivý dojem nejen co do osoby obviněného samého, nýbrž i o stavu, jehož je členem; neboť je známo, že veřejnost zpravidla z chování jednotlivých příslušníků stavu usuzuje na celou úroveň a najmě na čest a vážnost stavu samotného.

Tvrzení odvolání, že obviněnému znemožnily prý jen »nešťastné okolnosti«, aby pravdu dokázal, nelze si všimnouti, poněvadž odvolání v tomto směru neuvádí nic konkretního. Odvolání, pokud čelí proti výroku o vině, nebylo proto lze vyhověti.

Domáhajíc se — ostatně bez jakéhokoliv odůvodnění — podmíněného odkladu výkonu trestu, přezírá odvolání, že se zákon čís. 562/1919 Sb. z. a n. nevztahuje na odsouzení v kárném řízení.

Čís. 356 dis.

Advokát, který dá svou kanceláří za klienta sepsati a odeslati trestní oznámení, obsahující těžká obvinění různých osob i jiného advokáta a navrhující zatčení obviněných, sám je však nepodepíše, nýbrž dá je podepsati jen klientovi, aby on sám za ně nesl zodpovědnost, a tím vzbudí u státního zastupitelství dojem, že má pochybnosti o jeho obsahu a proto je nechce krýti svým podpisem, porušuje povinnosti povolání i čest a vážnost stavu.

Nezáleží na tom, zda poučil klienta o možných následcích a zda byl nebo mohl být přesvědčen, že obvinění jsou odůvodněná.

(Rozh. ze dne 2. května 1938, Ds II 31/37.)